

Sygn. akt I C 2345/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Ziarko

Protokolant: stażysta Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Arkadiusz Ziarko

Sygn. akt I C 2345/17

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 32 988,53 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że pozwany zawarł z poprzednim wierzycielem pozwanego umowę, na podstawie której otrzymał on określoną w umowie kwotę pieniężną. Pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania i nie spłacił należności głównej w pełnej wysokości. Wierzyciel ów zbył na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z zawartej z pozwanym umowy.

Pozwany M. K. nie stawił się na rozprawę, ani nie zajął stanowiska w sprawie pomimo prawidłowego zawiadomienia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 kwietnia 2013 r. powód zawarł z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę przelewu wierzytelności, mocą której powód nabył wierzytelności określone w umowie i w załącznikach.

Powód przedłożył dokument o nazwie „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” opatrzony pieczęcią i podpisem pełnomocnika procesowego powoda.

Do pozwu dołączono nadto pismo od firmy windykacyjnej, zawierające informację o cesji wierzytelności w stosunku do pozwanego, będące jednocześnie wezwaniem pozwanego do zapłaty zadłużenia.

Powód wystawił, dnia 13 czerwca 2017 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, z którego wynikało, iż zadłużenie pozwanego wynosi kwotę wskazaną w pozwie.

(dowód: w szczególności umowa przelewu wierzytelności, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej: k. 5-11)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwanego (pozwany w ogóle nie odniósł się do żądania pozwu i nie podjął obrony w sprawie).

Wnioski dowodowe złożone po rozprawie nie mogą zostać uwzględnione, zaś złożone w terminie nie pozwalającym na ich doręczenie pozwanemu przed rozprawą podlegają pominięciu jako spóźnione (por. wyrok Sądu Okręgowego 18 maja 2015 r. IX Ca 417/15).

Podnieść należy, iż w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849).

Tymczasem, w ocenie Sądu, powód tej okoliczności nie wykazał. Brak bowiem w całej sprawie dowodów świadczących, iż dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście powodowi przysługiwało. Powód celem wykazania przysługującej mu wierzytelności nie przedłożył umowy będącej rzekomo źródłem zobowiązań pozwanego.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał ostatecznie nabyć wierzytelność przeciwko pozwanemu. Powód nie udowodnił jednak należytego umocowania sygnatariuszy dokumentów. Stąd też nie można przyjąć, że umowa została podpisana przez osoby uprawnione.

Ponadto z umów cesji nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanego. W samych umowach cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego. W prawdzie powód przedłożył dokument określony jako „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym wskazana została wierzytelność wobec pozwanego, jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że wierzytelność wobec pozwanego była przedmiotem umowy cesji.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność, ani co do zasady, ani co do wysokości. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić także należy, że domniemanie które zostało ustanowione w tym przepisie a dotyczące zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy „nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu

widzenia prawa materialnego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 czerwca 1997r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44).

Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności i powołane przepisy Sąd powództwo oddalił.

SSR Arkadiusz Ziarko